

שו"ת חיים שאל לחיד"א ח"ב סי' ג'

ואולם אני זעירא מסתפק קצת במאי דפשיטא להרב מש"ל דגזרת הכתוב הוא שלא יעשה נס זה כי אם למי שלא בא ביאה אסורה דדילמא לעולם דתשובה מהניא והא דמשמע מהני סוגיי דבבלי ביבמות וקדושין ומהירושלמי הנזכר דתשובה לא מהניא היינו לדידן דאנחנו לא נדע אם נראה מבפנים ושוה מבחוץ בתשובתו דהגם דעין רואה בצ"ר בנפשו האדם יראה לעינים אשר צ"ם לו צו"ם בעל בכי וחזותו מוכיח ופניו מפנ"י התענית ושק ואפר יציע מי שת בטוחות אם עשוי אדם להצבי"ע והרי הוא פרוש מה חובתי מאנשי הר צבועי"ם ובקרבו ישים ארכו שבע ושבעים תועבות בלבו אמטו להכי אשר אין הדעת מכריע בזה ומשכחת לה האיש מקד"ש על פי הראיה ונפשו לא חיה מגן שויה כלפי ליא לכן כל שבא ביאה אסורה לא סמכינן למחות את השם מפני מראית העין רואה שעשה תשובה דדילמא עוד טומאתו בו ואין תשובתו כהוגן. האמנם אי הוה בידן למען דעת דעביד תשובה מעליא עינא ולבא כי הדדי נינהו אף שבא ביאה במזיד כל דעביד תשובה אמיתית עון עצמו נמחק ומנוקה מעון קרינן ביה יפה לבדיק"ה והמים בודקין את אשתו:

ואי בעית אימא סברא הדעת נותנת דתשובה מהניא דהרי פסק הרמב"ם כמ"ד דבעלי תשובה עדיפי מצדיקים גמורים וטעמא טעים שטעם טעם החטא ופי' ומאחר דרב המקום ביניהם ובמקום בעלי תשובה אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד דבעלי תשובה עדיפי מצ"ג איך אפשר דבעל תשובה בענין זה מגרעות נתן מצדיק והנה הוא רם ונשא ומקומו מושכ"ר במעלו"ת אח"ז טפי מצדיק. ותו דאמרו פרק בתרא דיומא דשב מאהבה זדונות נעשות לו כזכיות איכו השתא האייתי אנש דזוהי ביא"ה חשבה ליה לזכו בתשובתו מאהבה וקרינן ביה שאינו מנוקה. ותו דקי"ל דאין דבר עומד בפני התשובה. ותו דלפום מאי דאסיק הרב מש"ל דאף אם בא במזיד ביאה אסורה ושכח בשעת השקאה מים בודקין את אשתו עש"ב. היתכן דשב תשובה מעליא יוצא בגרעון ממזיד ושכח. ומה גם לפי מ"ש הרב מש"ל דאף שוגג ועשה תשובה אין זו תשובה לענין זה ושאינו מנוקה הוא אין זו סברא דשכח והוא מזיד עדיף משוגג ועשה תשובה גמורה.

סוטה כח

עניין: ונקה האיש מעון

ואולם אני זעירא מסתפק קצת במאי דפשיטא להרב מש"ל דגזרת הכתוב הוא שלא יעשה נס זה כי אם למי שלא בא ביאה אסורה דדילמא לעולם דתשובה מהניא והא דמשמע מהני סוגיי דבבלי ביבמות וקדושין ומהירושלמי הנזכר דתשובה לא מהניא היינו לדידן דאנחנו לא נדע אם נראה מבפנים ושוה מבחוץ בתשובתו דהגם דעין רואה בצ"ר בנפשו האדם יראה לעינים אשר צ"ם לו צו"ם בעל בכי וחזותו מוכיח ופניו מפנ"י התענית ושק ואפר יציע מי שת בטוחות אם עשוי אדם להצבי"ע והרי הוא פרוש מה חובתי מאנשי הר צבועי"ם ובקרבו ישים ארכו שבע ושבעים תועבות בלבו אמטו להכי אשר אין הדעת מכריע בזה ומשכחת לה האיש מקד"ש על פי הראיה ונפשו לא חיה מגן שויה כלפי ליא לכן כל שבא ביאה אסורה לא סמכינן למחות את השם מפני מראית העין רואה שעשה תשובה דדילמא עוד טומאתו בו ואין תשובתו כהוגן. האמנם אי הוה בידן למען דעת דעביד תשובה מעליא עינא ולבא כי הדדי נינהו אף שבא ביאה במזיד כל דעביד תשובה אמיתית עון עצמו נמחק ומנוקה מעון קרינן ביה יפה לבדיק"ה והמים בודקין את אשתו:

ומעין דוגמא כתבנו בעניותנו בנותן טעם דמי שנתחייב מלקות ומיתת ב"ד ושב בתשובה בסיגופים ותעניות לא מהניא לפטור עצמו ממלקות ומיתת ב"ד כדמוכח הש"ס והפוסקים וטעמא כי אין אתנו יודע אם תשובתו כהוגן כדת מה לעשות או למפטר נפשיה ממלקות ומיתה כמו שכתבנו במקומו וכן בחקירות אחרות לא ע"ט האסף.

רמב"ם פ"ב מסוטה

נוטלת כתובתה: ה כל איש שבא ביאה אסורה מימיו אחר שהגדיל אין המים המאריים בודקין את אשתו.